

Đủ đầy lắm khi được một người yêu thương đến cuối đời

Các bạn thân mến,

Cách đây khoảng hơn một tuần, nơi tôi cư ngụ tuyết rơi nhiều lắm, sau hai ngày liên tiếp và đâu đâu cũng một màu tuyết trắng, tuyết đọng trên mái nhà, cây cỏ một lớp dày gần 20cm, những con đường nhỏ không được dọn dẹp nên dân chúng cũng không dám ra đường, sợ té vì đường xá bị đóng băng rất trơn trượt. Sau hai ngày trong nhà tù túng, tui rủ người bạn đời đi dạo ở công viên gần bên.

Chúng tôi đi thật chậm, sáng chúa nhật có lẽ thiên hạ còn nệm ấm chăn êm, công viên sáng sủa với màu trắng của tuyết còn đọng chung quanh, khung cảnh đẹp và yên tĩnh vô ngần, chúng tôi đi từng bước chậm như đi thiền hành trong những khóa tu...vậy mà một lát sau, chúng tôi cũng qua mặt hai ông bà cụ phía trước. Lúc đi ngang qua họ, tôi chợt nghe ông nói với bà: *„có tôi ở đây, bà cứ bám chặt tay tôi mà đi nhé“*. Trời ơi, một câu nói giản đơn đến vậy, không khoa trương hay màu mè rình rang, chỉ một câu ngắn gọn mà hơn vạn lời nói! Ở cái tuổi trên 70, 80 ấy, với những bước chân chậm chạp, cụ còn đưa cánh tay mình ra để cho vợ mình nắm lấy mà đi an toàn. Tôi quay đầu mỉm cười chào hai ông bà cụ và chúc họ một ngày bình an. Và tôi mang về nhà câu nói của ông cụ cho đến hôm nay...

Các bạn thân mến,

“Có tôi ở đây” là bốn chữ, là câu nói, mà trăm người cầu, vạn người trông ai đó nói với mình, nhất là ở cái tuổi thất thập cổ lai hy. Vài chục năm ít nhiều giông bão, cơm áo gạo tiền cả đời...tưởng đã dần mài mòn đi hết thứ tình cảm thương yêu trân quý ấy...Ấy vậy mà đâu đây vẫn còn nhiều lắm những mảnh tình đẹp như của ông và bà. Hạnh phúc và ngưỡng mộ thay vì trên đời đầy bận rộn bon chen, lạnh như tuyết băng mà vẫn còn nhiều hy vọng, yêu thương đến như vậy.

Phải đó! Tình yêu, tình thương của ta không cần màu mè, phô trương ồn ào, chỉ đơn giản và chân thành sẽ tự khắc chạm đến trái tim người khác, như chính câu nói của cụ ông dành cho cụ bà vậy.

Thành thân là đích đến của tình yêu, nhưng nếu có thể nắm tay nhau qua ghềnh qua suối, cùng chung tay góp sức nuôi dạy những đứa con, cùng xây dựng gia đình ấm êm yên ổn...rồi trong một buổi chiều nào đó, nhìn lại nhau bỗng thấy tóc đã bạc cả mái đầu, cũng đã chân chùn mỗi mệ...đi đến đoạn cuối của cuộc đời mới là bến đỗ của một hạnh phúc tròn đầy, và ông vẫn là bờ vai nương tựa vững chắc cho bà. Tình yêu này đã trở thành tình thân, tình tri kỷ không thể nào chia cắt. Ông và bà đã viết vào tim nhau hai chữ yêu thương trọn vẹn.

Không chỉ riêng phái nữ mong, mà cả phái nam ở tuổi xế chiều cũng chỉ ước ao, kế bên mình có một bàn tay luôn siết chặt, quan tâm, chăm sóc nhau lúc tối lửa tắt đèn, còn có dịp cận kề cùng nhau trò chuyện vài kỷ niệm cũ, thậm chí than thở với nhau vài lời lúc trái gió trở trời cũng đủ lắm rồi. Và đến cuối cùng, đời người, ai ai cũng chỉ mong ước một người mang hai chữ thương yên đến cho mình là đủ. Với tôi: “yêu thương tuổi xế chiều chính là tình cảm lớn lao mà con người hằng ao ước.”

Thật vậy, tình thương yêu không bờ bến này không phô trương, không cần phải nói mình yêu thương ai đó nhiều đến thế nào trên mạng xã hội hiện nay nhan nhản mỗi ngày mỗi lúc...Tôi luôn tin rằng, quanh ta, còn biết bao người cứ như thế, lặng lẽ bên nhau, nắm lấy đôi bàn tay của nhau để cùng vượt qua mọi giông bão của cuộc đời. Để rồi ở cái tuổi xưa nay hiếm, cái tình họ vẫn mãi đong đầy. Giá trị của yêu thương vĩnh cửu phải chăng là như vậy?

Hai chữ thương yêu ai viết xuống cũng dễ, nhưng thực hiện lại là một việc hoàn toàn khác, mấy ai giữ nó được vẹn nguyên như thuở ban đầu. Bởi vậy mới ngẫm ra, thực sự đến cuối đời, chỉ mong bên cạnh còn bàn tay ai đó luôn nắm lấy bàn tay mình thì đã thôi mong cầu. Mong lắm thay!

Hiện trúc – mùa Đông 2023

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM